

Жив собі дуже багатий купець. Мав він шестеро дітей — троє синів і троє дочок. А ще був розумний, то не скупився на їхню освіту та наймав їм різних учителів.

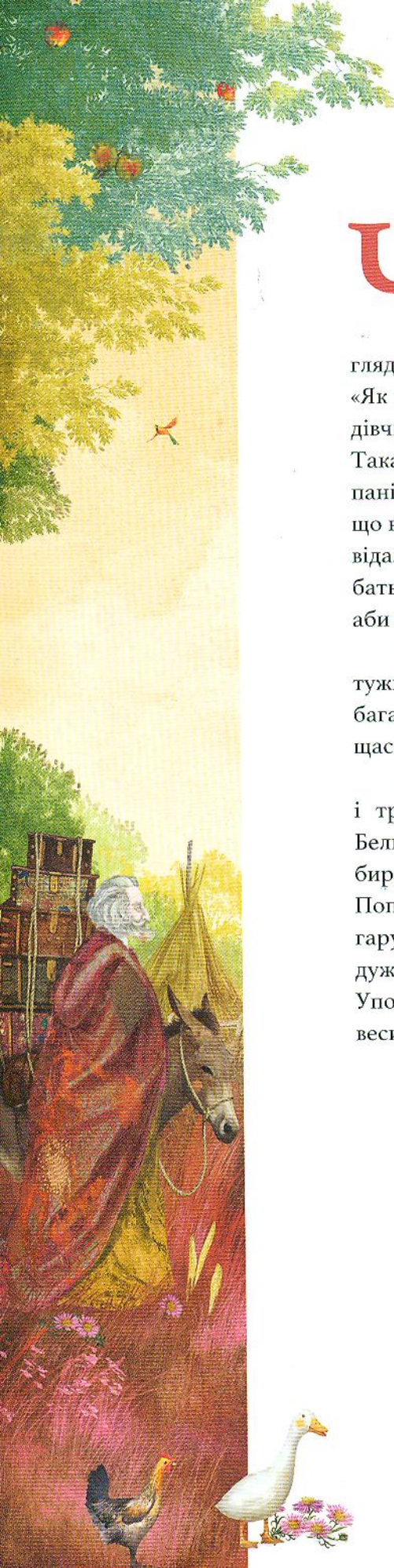
Усі три його доньки були дуже вродливі, та, без сумніву, найбільше заслуговувала на захват менша. Її ще зовсім крихіткою прозвали Бель — Красунею, і врешті це ймення прижилося на заздрість двом старшим.

Ця юнка була не лише вродливіша за сестер, а й добріша. Дві старші були надміру горді, самовпевнені від розкішного життя, мали себе за великих пані і не бажали приймати в гостях доньок інших купців, бо прагнули товариства людей знатних. Щодня ходили на танці, до театру, на прогулянки й насміхалися з меншої сестрички, яка багато часу витрачала на читання гарних книжок.

Оскільки було відомо, що ці дівчата дуже багаті, їм освідчувалися різні поважні торговці, але дві старші сестри казали на те, що під вінець підуть лиш тоді, коли стрінуть герцога чи бодай графа. Зате Бель (як я вже сказала, так звали наймолодшу) гречно дякувала за увагу тим, хто бажав узяти її за дружину, але вона ще надто юна й хотіла б іще кілька років пожити з батьком.

Аж раптом одного прекрасного дня все пішло шкереберть: купець втратив усі свої статки. Нічого в нього не залишилося, крім скромної хатини в селі, дуже далеко від міста. Купець у сльозах сповістив своїм дітям, що віднині їм доведеться жити в тій хатині й вони муситимуть заробляти на життя, працюючи як звичайні селяни. Дві старші доньки не погодилися — сказали, що не хочуть покидати міста й що чимало їхніх залицяльників потішено поберуться з ними, хоч вони більше й не мають статків. Однак панянки помилялися: ті пани навіть бачити їх не хотіли, коли дізнавалися, що дівчата бідні.

Через гонор у них не стало прихильників. Люди казали: «Нічого їх жаліти. Приємно бачити, як із них збито пиху. Хай корчать із себе великих пані, коли глядітимуть овець!». І водночас усі повторювали: «Як прикро, що біда спіткала Бель! Це ж така гарна дівчинка! Як шанобливо вона говорила з бідняками! Така мила й чесна!..». Чимало навіть шляхетних панів були не проти взяти її за дружину, дарма що вона не мала ні шага за душею. Але юнка відповідала, що їй несила покинути свого сердешного батька на самоті з бідною і вона поїде за ним у село, аби втішати й помагати йому в роботі.

Утративши статки, сердешна Бель попервах тужила, та все-таки сказала собі: «Сльозами багатств не повернути. Треба спробувати бути щасливою без грошей».

Приїхавши до своєї сільської хатини, купець і троє його синів узялися трудитися на землі. Бель схоплювалася о четвертій ранку й завзято прибирала в хаті та готувала їсти на всю сім'ю. Попервах їй було вкрай тяжко, бо вона не звикла гарувати як служниця, та за два місяці стала дужчою, а важка праця зміцнила її здоров'я. Упоравшись із роботою, вона читала, грала на клавісині чи пряла й наспівувала.

Тим часом дві її сестри нудьгували: прокидалися о десятій ранку, весь день гуляли, били байдики і згадували елегантні сукні та вельможних друзів.

— Дивися, що сталося з нашою молодшою сестрою! — казали одна одній. — Її душа така примітивна й дурна, що вона змирилася зі своїм жалюгідним становищем.

Добрий купець думав не так, як його доньки. Він знав, що Бель гідніша прикрашати собою світське товариство, ніж її сестри, захоплювався її доброчесністю і насамперед терплячістю, бо інші не просто скидали на неї всі хатні справи, а ще й постійно кривдили.

